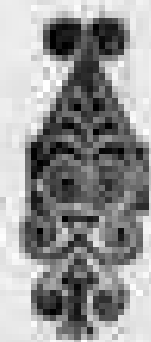

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τοϋτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

'Ετος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα έννά,
και αυτός ο χρόνος θάχη περισσεύματα γενναία.

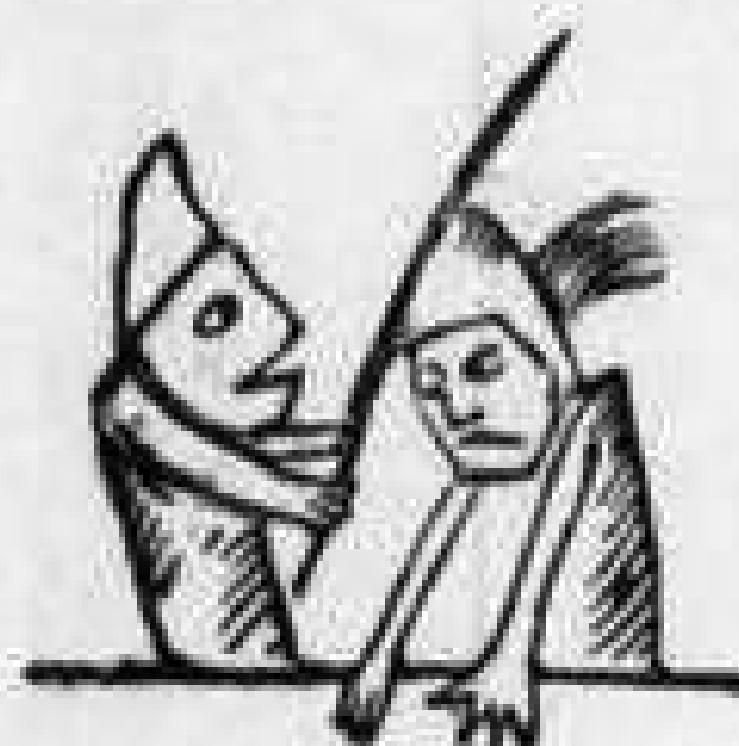
'Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μια φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' ήποτε μου καταβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — δίδοι τους άνέχωμαι,
μοναχά 'στας 'Επαρχίας — και 'στι 'Εξωτερικών,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρεχει τό 'Ελληνικόν
Συνδρομή για κάθε χρόνο — ποικίλα δωδεκα και μόνο.

για τα ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χει
'Αλλ' έδω συνδρομηταί — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άνκρατής — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στών φόρων τήν άντάρα — κι' ο Ρωμηός μας μιά δεκάρα.

Τού Μαρτίου ένδεκάτη
και λουφές για τό Παλάτι.

Πούντος διακόσα σαράντα τρία,
Μητροπολιταί και φασαρία.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Τρέχα μαζί μου, Περικλή...
Π.— Τί σ' έπιασε και πάλι;
Φ.— 'Η 'Εκκλησία χάνεται...
Π.— Τι λές, μωρέ χαμάλη;
Φ.— 'Η 'Εκκλησία χάνεται, ή 'Εκκλησία σβύνει,
ή 'Εκκλησία σκάνδαλον κατήντησε να γίνη.
Π.— Μίλα καλά να μη σου ληθί εξαφνικό χαστούκι.
Φ.— 'Ο κόσμος όλος 'χάλασε για τόν Μητροπαλούκη.
Και ειπε ο Πρωθυπουργός του κράτους με μπουρίνι:
«Μητροπολίτης 'Αθηνών ο Καλλιγας ας γίνη.»
Π.— Ποιος Καλλιγας;
Φ.— 'Ο Σύμβουλος της 'Εθνικής Τραπέζης.
Π.— Παρατηρώ, βρέ Φασουλή, έν ού παικτοίς πώς παίζεις.
Φ.— Και ήλθαν οι Συνοδικοί με ύφος εξημμένον,
τών παραθύρων και θυρών έρμητικώς κλεισμένων,
κι' αφού για ώρα κάμποση έχάσκανε σαν κουκοί
άρχισανε να σκέπτονται περι Μητροπαλούκη.

'Ενθ δέ συνεσκέπτοντο πολλά περι εκείνου
ο άγιος Μεθόδιος της Σύρου και της Τήνου,
αν και αυτό το ζήτημα του είπαν πως έπείγει,
δέν ξέρω τί του 'κάπνισε και όπου φύγη φύγη.
'Αλλ' έξ αγάπης φαίνεται προς τοϋτον και φίλιας
κρυφά κρυφά το έστριψε και ο της Τριφυλλίας,
κι' οι άλλοι δρό, σαν έμειναν μοναχοί εκεί πέρα,
είπαν ή συνεδρίασις να γίνη τη Δευτέρα.
'Εν τούτοις ο 'Επίτροπος, καθώς οι άλλοι λένε,
ούκ ήβουλήθη παντελώς εις ταϋτα σμέναι,
κι' έζήτ' ή συνεδρίασις να γίνη όπως όπως,
ένθ οι άλλοι τούλεγαν καϋτός δέν είναι τρόπος.»
Κι' έθύμωσε κι' ο Πραγματεύς και τούκαφε κουμπούρι,
και τέλος πάντων έγινε μεγάλο νταβατούρι,
κι' ο κύριος 'Επίτροπος τόν διάβολό του 'θάηκε
κι' από τη φούρκα κίτρινος σε μιά καρότσα μπήκε,
και 'στέν 'Γρικούπην έτρεξε με δρόμοι δυνατό

κι' ἐσταύρωσε τὰ χέρια του καὶ τοῦπε τὸ καὶ τό,
κι' ἤκουσθη ὁ Πρωθυπουργὸς ἐντόνωσ νὰ προφέρῃ :
« ἂν δὲν γενῆ ὁ Καλλιγᾶς θὰ κάμω τὸν Ρενιέρη. »

Π.—Βρὲ τί μοῦ λές ;

Φ.— Παρὸν ντοννέρ... καὶ εἶπε πρὸς τοὺς ἄλλοις,

ἐνῶ τὸν ἤκουαν πολλοὶ καὶ ὁ Μαυρομιχάλης :
« Ἀμέσως συνεδριάσεις νὰ γίνῃ παραγγέλλω,
» Μητροπολίτην ἀπαιτῶ, Μητροπολίτην θέλω,
» ἀλλέως σ' ὄλους ποινικὴν θὰ ἐπιβάλω ρήτραν
» καὶ θὰ καθίσω μόνος μου 'στὸν Καλλιγᾶ τὴν μίτραν. »

Τοιαῦτα τοῦ Πρωθυπουργοῦ σημαντικὰ εἰπόντος
ὁ κύριος Ἐπίτροπος ἀπῆλθεν ἐπειγόντως,
κι' ὁ Θεοτόκης τὰς σκηνὰς μαθὼν τὰς ἀπαισίας
ἐπρόσταξεν ὡς Ἵπουργὸς καὶ ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας
οἱ κύριοι Συνοδικοί, χωρὶς στιγμὴν νὰ χάνουν,
Μητροπολίτην Ἀθηνῶν τὸν Καλλιγᾶ νὰ κάνουν.
Οἱ δὲ κλητῆρες, Περικλῆ, τὸν διάβολό των ἔβρισκαν
καὶ κάθε ἄλλη των δουλειὰ πρὸς τὸ παρὸν ἀφήσαν,
τοὺς λωποδύτας δηλαδὴ καὶ ἄλλους παληανθρώπους,
καὶ 'στὸ κυνήγι ἐβόλαν τοὺς ἀρχιεπισκόπους.
Καὶ ἄρχισαν, βρὲ Περικλῆ, τρεχάματα καὶ κρότοι,
κι' ἀπὸ τὸν ἕνα πῆγαιναν 'στὸν ἄλλο τὸν Δεσπότη,
κι' ἢ τοῦ Σταῖκου ἀμαξα καὶ κάθε Ἀστυνόμου
ἀπὸ ρυτιῆρας ἔτρεχε μετὰ μεγάλου δρόμου.
Κι' ἀνεστασιώθη δι' αὐτὸ τὸ ἕνα καὶ ἄλλο κόμμα
κι' ἦλθαν οἱ δεῖο Συνοδικοὶ μετὰ τὸ φαγι' 'στὸ στόμα,
διότι ἐπλησίαζε σχεδὸν τὸ μεσημέρι,
καὶ ἄφησαν τὸν Καλλιγᾶ καὶ πιάνουν τὸν Ρενιέρη.
Μὰ πάλιν ὁ Προκόπιος ὁ Γραμματεὺς φουρκίζει,
καὶ Θεοτόκην καὶ Ἵπουργοὺς καὶ Ἐπίτροπον κακίζει,
καθάρως δὲ τὰς χεῖρας του καθὼς καὶ ὁ Πιλάτος
μουντζώνει τὰ πρωτόκολλα καὶ ἀναχωρεῖ τρεχάτος,
μὰ φεύγουν καὶ οἱ ἄλλοι δεῖο μαζί του ταυτοχρόνως,
κι' ὁ κύριος Ἐπίτροπος συνεδριάζει μόνος.
Κι' ἢ Σύνοδος δὲν εἴμπορεῖ νὰ κάμῃ ἀπαρτίαν
καὶ προσκαλοῦνται δι' αὐτὴν τὴν σοβαρὴν αἰτίαν
ὁ τῶν Κυθῆρων, Περικλῆ, καθὼς καὶ ὁ Ἀργολίδος
νὰ καταστείλουν τὴν ὀρμὴν τσαύτης καταγίδος.
Κι' ἰδοὺ ἀρχίζει κάθοδος τῶν ἀρχιεπισκόπων,
ποῦ διυλίζουν πάντοτε τὰ ἔνδον τῶν κωνώπων
καὶ καταπίνουν εὐχερῶς τὰ τῆς καμήλου νῶτα
καὶ καταυγάζουν τὰς ψυχὰς μετὰ τὰ πολλὰ των φῶτα.
Πλὴν πιθανὸν νὰ προσκληθῆ καὶ ὁ Μυριανθούσης,
σωτήρ καὶ οὗτος πίστεως ἀναξιοπαθούσης,
μὰ ἴσως καὶ ὁ παππᾶ-Σκληρὸς Συνοδικὸς νὰ γίνῃ
καὶ μίαν γνώμην βιασθῆ καὶ ἐκεῖνος νὰ προτείνῃ.

Π.— Ἄμμι ὁ μέγας Δαμαλᾶς καὶ ὁ τῶν αὐγῶν Παυλίδης ;

Φ.— Καὶ τούτους πιθανώτατα Συνοδικοὺς νὰ ἴδῃς.

Ἐν τούτοις ἐταράχθησαν τῶν εὐσεβῶν τὰ πλήθη,
διότι ὁ Μεθόδιος θυμώσας παρητήθη,
πρὸς δὲ καὶ ὁ Προκόπιος καὶ ὁ τῆς Τριφυλλίας,
κι' ἀκούεις περὶ τῶν τριῶν σπουδαίως ὀμιλίας,
κι' ὁ Θεοτόκης ἐρωτᾷ τῆς Θέμιδος τοὺς δούλους,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ τοὺς Νομικοὺς Συμβούλους,
κι' αὐτοὶ τοῦ λέγουν σοβαρῶς τὰ πράγματα νὰ σπρώξῃ
καὶ ποινικῶς τοὺς ἀπειθεῖς νὰ τοὺς καταδιώξῃ.
Κι' ὅταν συνῆλθε ἢ δουλὴ ἐλύθη κάθε γλώσσα
καὶ πάλιν ἀφηνίασε ἢ πτέρυξ ἢ πεινώσα,
πληροφορίας δ' ὁ καθείς λεπτομερεῖς ἐζητεῖ

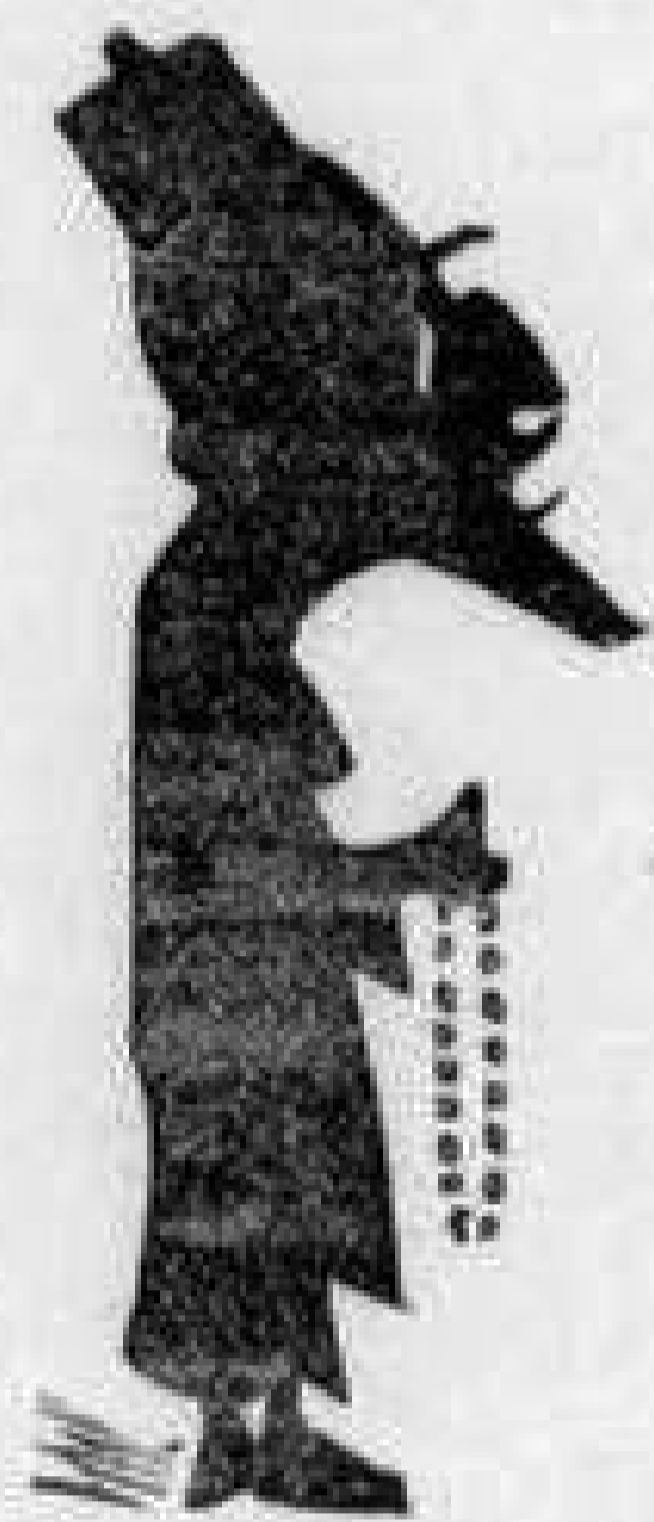
ἂν ὁ Γκίκας ἐκρυπτε μὲς 'στὸ 'δικό του σπῆτι
τῆς Ἰδρας τὸν ἐπίσκοπον διὰ νὰ μὴν τοῦ φύγῃ,
κι' ὁ Γκίκας τὸ διέψευσε καὶ ὁ θυμὸς τὸν πνίγει,
μὰ καὶ ὁ γέρο-μπαμπαλῆς σ' αὐτὴν τὴν συνεδρίαν
ἀνέπτυξεν εὐφράδειαν καὶ ὀλίγην ρητορείαν,
καὶ ἤκουες φωνάζοντα τὸν Κώστα καὶ τὸν Γκίκα
καὶ καθεμὰ ὠμίλησε βουλευτικὴ ἀντίκα.
Κι' ὁ Θεοτόκης δυνατὰ ἐκτύπησε τὸ χέρι
καὶ μᾶς διεβεβαίωσε πῶς τίποτα δὲν ξέρει,
κι' ἐνῶ οἱ ἄλλοι 'πίστεψαν πῶς ἔλεγε ἀλήθεια
ὁ Παππαμιχαλόπουλος τοῦ εἶπε « κολοκύθια. »
Κι' ὁ Θεοτόκης 'θύμωσε, καὶ δίχως νὰ τὸ θέλῃ
'στὸν Παππαμιχαλόπουλο τοὺς μάρτυράς του στέλλει,
κι' ὁ Παππαμιχαλόπουλος σκεφθεὶς καλῶς καὶ κρίνας
ἀνήρσε ἱπποτικῶς τὰς προσβολὰς ἐκείνας,
ἐφάνη δὲ ὁ Ἵπουργὸς παλληκαράκι πρώτης
καὶ οὕτω πῶς ἤρῳχασε ὁ κάθε πατριώτης.
Οὐ μὴν ὁ πρωτοκάθεδρος ἐκάλεσε τοὺς φίλους
καὶ εἶπε ταῦτα ἐξαλλος 'στοὺς φιλικοὺς ὀμίλους :
« Ἴδου καὶ πάλιν ἄγκυρα εὐρέθη σωτηρίας,
» ὠφελῆθῶμεν, μὲζ ἀμί, αὐτῆς τῆς εὐκαιρίας,
» καὶ ἂν ἔλειψε ὁ Σπάρταλης, πλὴν χάρις εἰς τὸ γένος
» ὁ ἅγιος Μεθόδιος μᾶς δίδει νέον σθένος,
» καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς ἐμῆς ἰσχύος καὶ ἐξουσίας
» ἄς ἔλθῃ καὶ ὁ Μεθόδιος μετὰ τῆς Ἐκκλησίας.
» Ἡ Ἐκκλησία χάνεται, ἢ Ἐκκλησία φθίνει,
» οὐδεὶς δὲ χεῖρ πρὸς αὐτὴν καὶ πρὸς τὸν κληρὸν τείνει,
» καὶ εἶναι πολὺς ὁ στρόβιλος, ὁ κλύδων καὶ ὁ σάλος,
» ἐκτὸς δὲ τούτου κίνδυνος μᾶς φοβερίζει καὶ ἄλλος,
» διότι 'στὴν παραίτησιν τοῦ ἐπισκόπου Τήνου
» μεγάλως συνετέλεσαν καὶ ξένοι ἐκ Λονδίνου,
» ἢ Γκαλουλέυ καὶ ὁ Γιφ καὶ ἢ Γκέρσεϋ καὶ ὁ Τσέστων,
» καὶ ἄς κεραυνώσωμεν καὶ αὐτοὺς μετὰ κεραυνοὺς Ἡφαίστων.
» Καὶ νῦν εἰς τὴν βοήθειαν προστρέχω τοῦ Κυρίου,
» καὶ οἱ πάντες ἐπιθέσωμεν στεφάνους μαρτυρίου
» 'στὸν ἅγιον Μεθόδιον καὶ εἰς τὸν Τριφυλλίας,
» πατάσσοιτες τοὺς ἀσεβεῖς καὶ δούλους τῆς Ἀγγλίας. »
Ταῦτα εἰπὼν ὁ Θεοδώρης, ὁ καὶ σωτήρ τοῦ κλήρου,
ἀμέσως 'στὸν Μεθόδιον προσέδραμε τῆς Σύρου,
καὶ διὰ τὴν παραίτησιν ἐνθέρμως τὸν συγκαίρει
καὶ τοῦ φιλεῖ τᾶριστερὸ καὶ τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι,
κι' ἐκ τῶν στεφάνων, Περικλῆ, τῶν τόσων καὶ ποικίλων,
ποῦ 'στὸνομά του ἔλαβε καὶ ἐδέχθη ἐκ τῶν φίλων,
'στὸν ἅγιον Συνοδικὸν προσέφερε πέντ' ἔξῃ,
ὑποσχεθεὶς βραδύτερον καὶ ἄλλους νὰ τοῦ πλέξῃ,
καὶ ὄλας τὰς πικρίας του καὶ λύπας νὰ γλυκάνῃ
καὶ σὰν γενῆ Πρωθυπουργὸς καὶ Πάππῃ νὰ τὸν κάμῃ
ἐκεῖνος δὲ τὸν εὐλογεῖ καὶ μετὰ τὰς δύο χεῖρας
λέγων « εἰρήνη καὶ εἰς σὲ καὶ 'στοὺς λοιποὺς σωτήρας. »

Π.— Καὶ ποῦ τὰ ξέρεις, Φασουλῆ, αὐτὰ τὰ γεγονότα ;

Φ.— Εἰς ταῦτα πίστευε τυφλῶς καὶ ἄλλο μὴ ἐρώτα,
νῦν δ' ἀπολύτους γενικὰς ὀλίγας θ' ἀπαγγείλω
ἵνα τὸν λόγον δι' αὐτῶν, βρὲ Περικλῆ, ποικίλω.

Π.— Λέγε, μωρὲ παληόσκυλο, καὶ 'μίλα ὀκως θέλεις.

Φ.— Ἐπικρατούσης σὺν σφοδρᾶς 'στὰ ἱερὰ θεύλης,
ζητήματος δὲ κατ' αὐτὰς σπουδαίου ἐγεθθέντος,
ἂν δηλαδὴ Συνοδικῶς τινὸς παραιτηθέντος,
'μπορεῖ ἐκεῖνος συνωδᾶ πρὸς τὸ ὑπάρχον γράμμα
τῆς Ἐκκλησίας κεφαλὴ νὰ λέγεται συνάμα,

Ὁ Γερμανός ὁ Καλλιγᾶς,
ποῦ τόσο γίνεται καυγάς.

Χάρις αὐτῶν τῶν ἡμερῶν
κι' ὁ Φασουλῆς ρασσοφορῶν.

ἀσχολουμένου ὅτι τὴν σπουδὴν τῶν ἱερῶν κωδίκων
τοῦ τῆς Παιδείας Ὑπουργοῦ καθὼς καὶ τῶν Ναυτίκων,
ἀλλὰ καὶ συζητήσεων πολλῶν καὶ διαφόρων
προσγενομένων ἐπ' αὐτοῦ ὑπὸ τῶν δικηγόρων,
τῶν πάλαι Ναζιανζηνῶν καθὼς καὶ Βασιλείων
τῆς Ἐκκλησίας τὸ πολὺ ἐρώντων μεγαλεῖον,
τοῦ δὲ Τρικούπη θέλοντος τὸν Καλλιγᾶ νὰ κἀνῃ
κι' εἰς τοῦτο ἀντιτείνοντος τοῦ γαύρου Δεληγιάννη,
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον προσέδραμεν ἄθροον
πλῆθος πολὺ Χριστιανῶν, μαρτύρων καὶ ἡρώων,
κι' ἓνας μακρὺς καλόγερος, ἰσχυρότερος καλάμου,
μὲ κᾶτι κατσαρὰ μαλλιά καθὼς καὶ τὰ ἴδικά μου,
ἐπάνω ὅσα προπόλαια, βρὲ Περικλῆ, ἀνέβη,
τοιαῦτα δὲ θεσπέσια ὡς Στέντωρ ρητορεύει :

«Συνδράμετε τὸν σθενερὸν τῆς Ἐκκλησίας μύστην,
»κι' ἂν ἔχετε πραγματικῶς εὐσέβειαν καὶ πίστιν
»μικρὰν καθὼς σινάπεως κι' ἀραβοσίτου κόκκον,
»κτυπᾶτε τὴν ἀρσενικὴν ἐκείνην Θεοτόκον,
»τὸν Θεοτόκην δηλαδὴ μετὰ τῶν συνεταίρων,
»προτοῦ ριφθῆ ὅτι τὸν βόρβορον ἢ πίστις τῶν πατέρων.»
Τοιαῦτα ὁ καλόγερος ἐλάλησεν ἐντόνως,
προσηλθε δὲ μὲ τὰ λινὰ καὶ ὁ γνωστὸς Μασσόνος,
καταρασθεὶς ἀπὸ ψυχῆς τοὺς μιαρὸς προδότας,
τοὺς ἀντιχρίστου; τοὺς αἰσχροὺς καὶ τοὺς ἱεροσόλους,
ποῦ ρίπτουν κάθε δοῖον καὶ ἱερὸν ὅσους σκύλους.
Καὶ τότε ἐγονυπέτησε τῶν θεατῶν τὸ πλῆθος
κι' ὡς ὁ Τελώνης ἔτυπτε, βρὲ Περικλῆ, τὸ στήθος.

καὶ ἀσκεπὲς προσήχεται καὶ κλαίον καὶ δακρῦον,
ἔσεισθη δὲ τὸ μάρμαρον τὸ κατηφές καὶ κρῦον
τοῦ μάρτυρος τῆς πίστεως καὶ πέμπτου Γρηγορίου,
τὸν περιούσιον λαὸν προσβλέψαν τοῦ Κυρίου,
καὶ μὲ τὰ δέκα δάκτυλα τοὺς εὐσεβεῖς γυλόγει
καὶ φοβεροὶ ἐξήρχοντο τοῦ στέματός του λόγοι.

Π.—Ὁ φρίκη!...

Φ.— Φρίξον, Περικλῆ, καὶ ἡ γῆ πυρὶ μιχθήτω,
καὶ κατὰ φάλαγγας Ἑλλῶν, ἡλίειν ἄρμα, στήτω.
Τὴν Ἐκκλησίαν κλαύσωμεν μὲ τὴν ψυχὴν μας ὄλην,
βλέπω παντοῦ ἐρήμωσιν καὶ φρίκην καὶ πανώλην,
μ' ἰτέας κλάδον στέψωμεν ἀμέσως τοὺς κρατάφους,
περὶλυποι καθίσωμεν εἰς παναγίους τάφους,
καὶ ἐκεῖ ἄς περιμένωμεν μὲ ἄλγος καὶ ὀδύνην
τῆς συντελείας, Περικλῆ, τὴν σάλπιγγα ἐκείνην.

Π.—Λοιπόν;

Φ.— Ἡ διαδήλωσις τὸ Στάδιον διέθη
καὶ ἐπήγε ἴσθμιν Μεθέδιον καὶ τὴν προσαγορεύει,
ἀλλ' ἐπεσκέψθη ἔπειτα καὶ τὸν τῆς Τριφυλλίας,
καὶ τοῦτον προσηγόρευσε μὲ τόσας ἐμιλίαις,
καὶ διάκουσ ἐδύλεπε πολλοὺς καὶ ψάλτας καὶ ἀναγνώστας,
ἀλλ' ὅμως ἦτο μὲ αὐτοὺς καὶ ὁ ρήτορας ὁ Κώστας,
καὶ ἀρκετοὶ καλόγεροι καὶ σπουδασταὶ Στουδίται
καὶ μερικοὶ θεοσεβεῖς τῶν δρόμων λωποδῦται,
καὶ ἐνφ' εὐχὰς ἐψέλλιζαν ἐν κατανύξει ὄλοι
ἐκλέπτετο ἐνίοτε κανένα πορτοφόλι.

Π.—Ἦσουν καὶ σὺ, βρὲ Φασουλή, σὲ τοῦτο τὸ μπουλουκί;

Φ.—Κι' ἐγὼ ἐνδιαφέρωμαι γιὰ τὴν Μητροπαλούκη
καὶ πρῶτος πρῶτος ἔτρεξα μετὰ ρητέρων λάλων
καὶ προσφωνήσεις. Ἐκαμα ἴσθμιν ἓνα καὶ ἴσθμιν ἄλλον,
καὶ ἐγονυπέτησα καὶ ἐγὼ περιδεῆς μεθ' ὄλων
καὶ τούρανῶ περιδᾶκρος ἐκύτταξα τὸν θόλον
καὶ εἶπα «Πάτερ ἅγιε, τὴν Ἐκκλησίαν σῶσε,
εἰς τὴν Τριχούπην φώτισιν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους δῶσε,
καὶ ἄς γίνωμεν ὀργήγγρα Μητροπολίται ὄλοι,
να παύσωμεν λακτίζοντες τὰ ἱερά ὡς πῶλοι.»

Π.—Καὶ ὕστερα;

Φ.— Ἐχήμεξα μ' ἐκεῖνο τὸ ἀσκέρι,
κρατῶν σφιχτὰ τῆς τσέπαις μου μὲ τῶνα καὶ ἄλλο χέρι,
καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν Σύνοδον, μετὰ πολλῆς μανίας
ἐσφύριζαν τὸν Νάξιον καὶ τὸν τῆς Μεσσηνίας,
ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀρσένιον ἐσφύριζαν μὲ λύσσαν
καὶ ὄσους ἄλλους, Περικλῆ, ἐν τῇ Συνόδῳ ἦσαν,
καὶ οὕτω πᾶς Χριστιανὸς μ' αὐτὸ εὐχαριστήθη
καὶ ἡ πίστις ἐθριάμβευσε καὶ ἱκανοποιήθη,
καὶ οἱ ἄγγελοι ἐχόρευσαν ἴσθμιν οὐρανῶν τὸ δῶμα
καὶ ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ καὶ οὐδέτεροι ἀκόμα,
καὶ ὄσους ἄλλους θὰ εὐρῆ ὁ Δαμαλάς ἴσθμιν μέλλον,
ἐὰν δὲν παύσῃ μελετῶν τὸ γένος τῶν ἀγγέλων.

Π.—Λοιπόν, μωρέ, ὁ Καλλιγᾶς Μητροπολίτης θάνατι;

Φ.—Δολορραφαί, Περικλῆ, καὶ πονηραὶ πλεκτάνατι,

ἀλλ' ὅμως ποῖος θὰ γενῆ κανένας δὲν γνωρίζει
καὶ παλαμίδα ἤρχεισε εἰς ὄλους νὰ μυρίζῃ.

Π.—Ἐγὼ τὴν Παῦλο Καλλιγᾶ θὰ ἔκανα γιὰ πίκια.

Φ.—Ἐν τούτοις εἶδον, Περικλῆ, ἴσθμιν Ἀλεξάνδρα προίκα,
καὶ μετρητὰ τῆς δίδονται καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω πόσα
καὶ χίλια δρᾶ φρέματα καὶ ἀσπρόρουχ' ἄλλα τόσα,
μὰ πέρνει καὶ ὁ Διάδοχος τοῦ θρόνου, ὡς μανθάνω,
μισὸ ἑκατεμμύριο καὶ κατὶ παραπάνω,
διὰ νὰ κτίσῃ ἡγήγορα Παλάτι κόμ' ἰλ' φῶ,
καὶ ἐγὼ εἰς τοῦτο σύμφημι καὶ οὐ δύναμαι τί φῶ,
πλὴν καὶ ὁ μισθὸς τοῦ Ἀνακτος νομίζω πῶς αὐξάνει,
εἰς νέας δέ, ὡς λέγεται, δραχμὰς θὰ τὴν λαμβάνῃ,
καθόσον εἶναι δύσκολον νὰ ἐξοδεύῃ πλέον
ὡς δαπανήσας ἀρκετὰ εἰς τὸ Ἰωβιλαίον,
καὶ τὰναγκαῖα τῆς ζωῆς ἀκρίβηναν ἐσχάτως
καὶ ἀπὸ περάτων ἐφθασαν ἐπαίται εἰς τὸ κράτος.
Ταῦτα ὀρίζουν προφανῶς τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ νόμοι
καὶ εἰς ὅλα ταῦτα συμφωνεῖ τοῦ καθενὸς ἡ γνώμη,
οὐδὲ κανένας ἀντιρρεῖ, οὐδὲ κινεῖ τοὺς ὄμους,
συμφώνως δέ, βρὲ Περικλῆ, πρὸς τοὺς κειμένους νόμους
χαρίζουν τώρα παμψηφεί μὲ τὰλλα χαρισμένα
καὶ δέκα φάσκελα γιὰ μὲ καὶ εἴκοσι γιὰ σένα,
καὶ ἂν θέλῃς τρέχα πᾶρε τα προτοῦ νὰ σοὺ τὰ δώσω...

Π.—Μὲ δρᾶ ματσούκια σήμερα θὰ σὲ ξυλοφορτώσω.

Φ.—Κτύπα λοιπὸν ἀλύπητα...

Π.— Μὲ τοῦτο τὸ ματσούκι
ἀμέσως σὲ χειροτονῶ καὶ ἐγὼ Μητροπαλούκη.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Εἰς ἓνα φύλλον τοῦ Ρωμηοῦ, καθὼς καθένας ξέρει,
ὀλίγους στίχους ἔγραψα περὶ τοῦ Χρυσσοχέρη,
πιστεύσας, ὡς μὴ ὄφειλε, τὰ στόματα τὰ λάλα,
ἀλλ' ἐπληροφορήθην μετὰ πολλῆς χαρᾶς
πῶς εἶνοι τιμιώτατος ὑπάλληλος τὰ μάλα
καὶ οὐδὲ τὸν ἐσκανδάλισε ποτέ του ὁ παρᾶς.
Γι' αὐτό, ἂν καὶ δὲν ἤθελα ποσῶς νὰ τὸν λυπήσω,
ὄσα κακὰ τοῦ ἐφαλα τὰ πέρνω τώρα ἴσθμιν.

Σταυρίδης ὁ Καθηγητὴς ἀγγέλλει πῶς ἐκδίδει
τὴν ἱστορίαν Πρωσικῶν καὶ Γαλλικῶν πολέμων,
ὅπου εἰκόνας ὁ καθεὶς πολλῶν μαχῶν θὰ ἴδῃ
καὶ θὰ διαβάξῃ ἐκθαμβος, ἐνθουσιῶν καὶ τρέμων.
Εἰς δύο τόμους προσεχῶς θὰ ἔδῃ τὸ βιβλίον,
ἐν ᾧ τὸ πάλαι πεπτωκὸς τῶν Γάλλων μεγαλεῖον.

Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ἴσθμιν σπῆτι μου ἀνέθη,
εἴτῃ Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
εἰς ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — δρᾶ ἴσθμιν λάδι, τρεῖς ἴσθμιν ξύδι.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' εἰκοδομή,
καὶ μιά χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.